

af Udlændinges her i Riget indgaaede Ægteskab slutte sig nær til de i § 4 indeholdte Bestemmelser om, for hvilken Ægteskabsforstander Udlændinges Ægteskab skal kunne indgaaes her i Riget.

At i Henhold til § 19, 1ste Stykke, den Præst, der foretager den kirkelige Indvielse, kun skal lade sig forelægge det retsgyldige Bevis for Ægteskabets Indgaaelse, som ifølge § 11 skal udstedes af Ægteskabsforstanderen umiddelbart efter den borgerlige Handling's Foretagelse, men derimod ikke anstille nogen Undersøgelse om, hvorvidt Ægteskabsbetingelserne ere til Stede, er en simpel Følge af den kirkelige Indvielses fremtidige Karakter. Bestemmelsen er kun optagen for yderligere at pointere, at det retsstiftende Moment fremtidig helt er henlagt til den borgerlige Handling, saa at Ægteskabet retsgyldigt er stiftet paa det Tidspunkt, da den kirkelige Indvielse foregaaer. Af samme Grund er det i § 19, 2det Stykke, sidste Punktum, foreskrevet, at der ved Tillysningen til den kirkelige Indvielse ingen Indkaldelse skal finde Sted af dem, der maatte have noget imod Ægteskabet at erindre.

Naar Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet — i Overensstemmelse med Biskopperne — overhovedet har ment, at Adgangen til Tillysning af den kirkelige Indvielse af et Ægteskab bør bibeholdes, er dette udelukkende af kirkelige Grunde. Lysningen til Ægteskab, som den nu foregaaer i vore Kirker, har en dobbelt Hensigt og en dobbelt Betydning; dels er den den normale og for alle bindende retslige Kundgørelse, af Parternes Hensigt at ville indgaa Ægteskab og som saadan forbunden med en Indkaldelse af dem, der maatte have noget imod Ægteskabet at erindre, dels er den en Paakaldelse af Menighedens Forbøn for Ægteskabet. Fremtidig er det denne sidste Side af den kirkelige Lysning, der bør bibeholdes som Indledning til den kirkelige Indvielse, og at det er saa, bør tilkendegives ved en rituel Ændring. Naar denne Betydning af den fremtidige Lysning fastholdes, er der ingen Anledning for Lovgivningsmagten til at gøre det til Retspligt at lade Lysningen foregaa, lige saa lidt som at lade den helt bortfalde. Det maa være Kirkens egen Sag at fastsætte Reglerne herom, og den bør navnlig ikke afskæres fra at kunne fratage Fordringen om Lysning i de Tilfælde, hvor Ægteparret ikke selv ønsker den.

Af det foregaaende vil det ses, at Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet — for den ydre kirkelige Ordens Skyld — ikke har ment, at det bør stilles frit for dem af Kirkens Medlemmer, der ønske kirkelig Indvielse af deres Ægteskab, hvilken Præst de ville henvende sig til herom. Endnu mindre har samme Ministerium — og det har heri fundet Tillslutning fra samtlige Biskopper — ment, at det bør stilles Folkekirkens Præster frit, om de ville foretage den kirkelige Indvielse af et Ægteskab, om hvilken der overensstemmende med Reglen i Lovens § 18 sker Henvendelse til dem, eller nægte at foretage den. Reglerne for, om kirkelig Indvielse af det borgerlige Ægteskab skal tilstaaes eller nægtes, maa fremgaa som Resultat af almindelige kirkeretlige Overvejelser og kunne aldrig blive noget personlig-konkret Spørgsmaal, med Hensyn til hvis Afgørelse det overlades til den enkelte Præst at følge sine subjektive Meninger. Det maa her — hvor der ikke er Tale om en Handling med borgerlig Retsvirkning — være overladt til Kirken selv som saadan at opstille de Regler, der bør følges, og for saa vidt der bliver Tale om Udøvelse af et Skøn, bør dette i hvert Fald ikke udøves endeligt af vedkommende Præst, men af ham indstilles til Afgørelse af højere gejstlig Myndighed. Overensstemmende med disse Grundsætninger er Reglen i § 20 udarbejdet. Der er ikke her gjort noget Forsøg paa at opstille Regler for eller at opregne de Tilfælde, i hvilke den kirkelige Indvielse af Ægteskabet skal kunne nægtes; men man har ved Benyttelsen af Udtrykket „religiøse Grunde“ dels ment tilstrækkelig bestemt at have angivet Karakteren af de Grunde, der skulle kunne berettigede Nægtelsen, dels villet betegne, at disse Grunde ere af en saadan Art, at det ikke kan tilkomme den borgerlige Lovgivning eller de borgerlige Myndigheder her at træffe Afgørelsen, men at denne helt maa ligge i de kirkelige Myndigheders Haand. Samtidig har man ved at foreskrive, at Præsten, forinden han nægter at foretage den kirkelige Indvielse, skal have Biskoppens Sanktion herpaa, ment paa den heldigste Maade at undgaa, at Spørgsmaalet bliver et personligt Mellemværende mellem Præsten og de paagældende Menighedsmedlemmer. Den her foreslaaede Ordning er ogsaa ganske analog med, hvad der allerede er kendt i den kirkelige Lovgivning, idet der ogsaa for Nægtelse af at stede nogen til Nydelse